

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobkyně: **D. P.**, narozená X,
bytem X,
zastoupená Mgr. Martinem Bartošem, advokátem,
sídlem Krátký lán 138/8, 160 00 Praha 6,

proti
žalovanému: **Městský úřad Roudnice nad Labem**,
sídlem Karlovo náměstí 21, 413 01 Roudnice nad Labem,
zastoupený JUDr. Vojtěchem Vávrou, LL.M., advokátem,
sídlem Štěpánská 644/35, 110 00 Praha 1,

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě podala prostřednictvím svého právního zástupce žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného, ve znění její opravy, kterou se domáhala, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí o žádosti o informace ze dne 5. 10. 2023 v části, kterou se žalobkyně domáhala poskytnutí informace, „v kolik hodin začínala a v kolik hodin končila pracovní doba Mgr. P. Ch. (pan tajemník) dne 25.9.2023“, ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku. Současně se žalobkyně domáhala, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.
Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Žaloba

2. Žalobkyně uvedla, že požádala žalovaného o dvě informace, a to jaká byla pracovní doba tajemníka a v jakém čase byl tajemník na pracovišti. Zdůraznila, že jde o dvě odlišné informace, neboť pracovní doba může plynout i v případě např. služební cesty nebo home office, leč pracovník není přítomen na pracovišti. Stejně tak je možná situace, kdy je pracovník přítomen na pracovišti, ale neplyne mu pracovní doba, typicky proto, že nepracuje. Z těchto dvou požadovaných informací byla žalobkyni poskytnuta jen jedna informace, a to kdy byl tajemník na pracovišti. Žalobkyni však nebyla poskytnuta informace, jaká byla dne 25. 9. 2023 jeho pracovní doba. Žalovaný sice „přidal“ informaci o tom, že pracovní doba tajemníka je v pondělí pružná a doplnil i její limity, tím však nezodpověděl otázku žalobkyně, jaká byla jeho pracovní doba konkrétně dne 25. 9. 2023. Vzhledem k tomu, že žalovaný žalobkyni neposkytl jednu ze dvou požadovaných informací, ani nevydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti, je ve vztahu k vyřízení části informace, „*v kolik hodin začínala a v kolik hodin končila pracovní doba Mgr. P. Ch. (pan tajemník) dne 25.9.2023*“ nečinný.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný k výzvě soudu předložil příslušný spisový materiál spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí, neboť ji shledává nedůvodnou. K věci žalovaný uvedl, že na otázku, v kolik hodin začínala a končila pracovní doba tajemníka úřadu dne 25. 9. 2023, bylo žalobkyni sděleno, že tajemník má pružnou pracovní dobu, dne 25. 9. 2023 bylo pondělí a pro tento den je stanovena pevná část pružné pracovní doby od 8:00 hodin do 15:00 hodin, volitelný počátek pracovní doby je v době od 6:00 do 8:00 hodin, volitelný konec pracovní doby je od 15:00 do 18:00 hodin. K tomu žalovaný uvedl, že nejen tajemník, ale i další zaměstnanci města zařazení do městského úřadu nemají stanovenou pevnou pracovní dobu, ale pružnou pracovní dobu v souladu s § 85 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“). Dle tohoto ustanovení pružné rozvržení pracovní doby zahrnuje časové úseky základní a volitelné pracovní doby, jejichž začátek a konec určuje zaměstnavatel, přičemž zaměstnanec je povinen být na pracovišti v základní pracovní době. V rámci volitelné pracovní doby si pak zaměstnanec sám volí začátek a konec pracovní doby. S ohledem na úřední hodiny úřadu je stanovena pružná pracovní doba rozdílně pro jednotlivé dny v týdnu. Žalobkyně se dotazovala na konkrétní den, kterým bylo pondělí, a tudíž jí bylo sděleno, jaká pracovní doba je stanovena pro pondělí. Konstatoval, že na otázku žalobkyně, v kolik hodin se tajemník dostavil dne 25. 9. 2023 na pracoviště a v kolik jej opustil, jí bylo sděleno, že dne 25. 9. 2023 se dostavil na pracoviště v 6:45 a opustil je v 19:27. Uvedené časy byly zjištěny z docházkového systému. Žalovaný měl za to, že odpověděl v plném rozsahu na požadované informace a nemůže souhlasit s tvrzením žalobkyně, že informaci poskytl jen částečně, ani s tím, že jí nesdělil, jaká byla konkrétní pracovní doba v požadovaný den.

Replika žalobkyně

4. V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně poukázala na to, že žalovaný otázku 2) zodpověděl tak, že se tajemník na pracoviště dostavil v 6:45 hodin a opustil jej v 19:27. O tom, že žalovaný řádně zodpověděl otázku 2), tak mezi stranami není sporu. Poznamenala dále, že žalovaný odpověděl též na otázku 1), a sice tak, že 25. 9. 2023 bylo pondělí a pro tento den je stanovena pevná část pružné pracovní doby od 8:00 hodin do 15:00 hodin, volitelný počátek pracovní doby je v době od 6:00 do 8:00 hodin, volitelný konec pracovní doby je od 15:00 do 18:00 hodin. Žalobkyně však měla za to, že tato odpověď neodpovídá Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

na jí položenou otázku, a nepředstavuje tak poskytnutí požadovaného informace. Žalovaný totiž zjevně žalobkyni poskytl informaci o tom, jak je obecně stanovena pracovní doba tajemníka v pondělky, tj. v jakém rámci se tato pracovní doba pohybuje. Takovou informaci však žalobkyně nepožadovala. Žalobkyně se žalovaného tázala na to, v kolik hodin začala a v kolik hodin skončila pracovní doba konkrétního dne a konkrétní osoby, a nikoliv obecně, jak může pondělky chodit do práce tajemník. Skutečnost, že odpověď žalovaného nebyla vztažena konkrétně ke dni 25. 9. 2023, je dle žalobkyně zřejmá již z toho, že žalovaný uvedl, že volitelný konec pracovní doby je od 15:00 do 18:00 hodin; současně však uvedl, že tajemník opustil pracoviště v 19:27 hodin. Podle žalobkyně je zřejmé, že minimálně část pobytu tajemníka na pracovišti nebyla započítána jako pracovní doba (tzn. buď nebyl povinen vykonávat práci pro zaměstnavatele, nebo nebyl na pracovišti připraven k výkonu práce). Mohlo se přitom jednat jen o časový úsek od 18:00 (nejzazší možný konec pracovní doby tajemníka) do 19:27 hodin (kdy pracoviště fakticky opustil), ale také se mohlo jednat o časový úsek od 15:00 hodin (kdy nejdříve mohla končit pracovní doba tajemníka) do 19:27 hodin (kdy pracoviště fakticky opustil). S ohledem na to žalobkyně neví, lapidárně řečeno, „za kolik odpracovaných hodin dne 25. 9. 2023 byl tajemník z veřejných prostředků zaplacen,“ neví tedy, kdy začala a kdy skončila jeho pracovní doba. Právě na to se však žalobkyně žalovaného tázala.

5. Konstatovala, že rozumí tomu, že v mezilidské komunikaci může dojít k nedorozuměním. Žalovaný mohl např. nesprávně vyložit pojem „pracovní doba“ a „čas strávený na pracovišti“ a tyto pojmy nedostatečně odlišit. Jakkoli je žalobkyně přesvědčená o tom, že svou žádost formulovala dostatečně jasně a srozumitelně, připouští, že zvláště v řízeních o žádosti o informaci může docházet k nedorozuměním mezi tím, „co má žadatel na mysli“, a tím, „jak povinný subjekt žádosti porozumí“. Právní předpis však na takovéto situace myslí – umožňuje povinnému subjektu vyzvat žadatele k upřesnění žádosti, stejně tak umožňuje povinnému subjektu reagovat na podanou stížnost, aniž by ji předával nadřízenému orgánu. Nejpozději z podání stížnosti, které bylo učiněno dne 19. 10. 2023, tak muselo být žalovanému zřejmé, že žalobkyně považuje část žádosti o informaci za nezodpovězenou. Žalovaný tak měl dostatek času žalobkyni svůj postoj objasnit či svou odpověď zpřesnit. Neučinil tak však dodnes; žalobkyně totiž stále neví, kdy začala a kdy skončila pracovní doba tajemníka žalovaného dne 25. 9. 2023, tj. za kolik hodin výkonu práce byl z veřejných prostředků zaplacen.

Duplika žalovaného

6. Žalovaný v duplice uvedl, že žalobkyně v replice předkládá řadu otázek nebo tvrzení, na něž si vzápětí sama odpovídá, přičemž tyto odpovědi formuluje takovým způsobem, aby se jevily jako jediné možné správné. Tyto odpovědi jsou ve všech případech formulovány v její prospěch a ani se nesnaží zamyslet nad tím, že odpověď na položenou otázku může být úplně jiná, častokrát mnohem jednodušší a logičtější. Žalovaný opakovaně zdůraznil, že žalobkyni předložil veškeré informace, o něž žádala, tj. 1) v kolik hodin začínala a končila pracovní doba tajemníka dne 25. 9. 2023 a 2) v kolik hodin se téhož dne dostavil na pracoviště a v kolik hodin jej opustil. Žalovaný na to žalobkyni odpověděl, že pracovní doba tajemníka je rozvržena pružně, tedy že si tajemník může sám určovat začátek a konec pracovní doby ve stanovených časových úsecích, a rovněž žalobkyni sdělil, v kolik hodin se tajemník tento den na pracoviště dostavil a v kolik hodin jej opustil. Žalovanému není jasné, na co směřují další námítky žalobkyně. Žalovaný jí totiž sdělil všechny informace, o které žádala. To, že se žalobkyně dle jejího názoru v žádosti o informace nesprávně vyjádřila, nemůže jít k tíži žalovaného, neboť ten poskytl kompletní informaci, jak byla požadována. Poukázal na to, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

že žalobkyně se obsah žádosti snaží blíže vysvětlit ve své replice, ale ani z dodatečného vysvětlení není žalovanému patrné, o jaké jiné informace, než které jí poskytl, vlastně žalobkyně žádá.

Triplika žalobkyně

7. Žalobkyně zopakovala, že žalovaný požadované informace neposkytl. Poukázala na to, že ze zákoníku práce je zřejmé, že doba pobytu na pracovišti a pracovní doba je odlišná. Pokud se například zaměstnanec rozhodne čerpat dobu na jídlo a oddech na pracovišti, pak se sice v době oběda nachází na pracovišti, ale tato přestávka se mu nezapočítává do délky pracovní doby. Byl-li tajemník na pracovišti téměř 13 hodin, pak minimálně jednu takovou přestávku musel čerpat, přičemž tato se mu do pracovní doby nezapočítávala, byť ji trávil na pracovišti. Nejen tedy, že se pracovní doba a doba pobytu na pracovišti může lišit, ale v nyní souzené věci se s největší pravděpodobností též lišila.

Kvadruplika žalovaného

8. Žalovaný uvedl, že je mu z tripliky žalobkyně zřejmé, že informace, které žalobkyně nově požaduje, se týkají toho, kdy tajemník města čerpá své přestávky na jídlo a oddech. Žalovaný setrval na stanovisku, že žalobkyně nedostatečně specifikovala svou žádost o poskytnutí informací. Žalovaný znovu uvedl, že v žádosti žalobkyně požaduje poskytnutí následujících informací: 1) v kolik hodin začínala a končila pracovní doba tajemníka dne 25. 9. 2023 a 2) v kolik hodin se téhož dne dostavil na pracoviště a v kolik hodin jej opustil. Žalovaný poukázal na skutečnost, že v žádosti není nikde blíže specifikováno, že žalobkyně požaduje poskytnutí informací o čerpání přestávek na jídlo a oddych, pouze požaduje informaci o tom, kdy pracovní doba v tento určený den začínala a kdy končila. Dle názoru žalovaného tyto informace byly poskytnuty. Poskytnutí informací o začátku a konci přestávky není předmětem žádosti. Žalovaný souhlasí s tím, že přestávka na jídlo a oddech není součástí pracovní doby, nelze ale uvažovat nad tím, že by čerpáním přestávky došlo ke konci pracovní doby a po vyčerpání přestávky by došlo k jejímu opětovnému začátku. Tuto interpretaci nelze podložit jazykovým výkladem, protože z podstaty věci má určitý časový úsek pouze jeden začátek a jeden konec. Pokud zaměstnanec čerpá přestávku na jídlo a oddych, je pracovní doba pouze přerušena, nikoliv ukončena a znovu započata.

Kvintuplika žalobkyně

9. Žalobkyně uvedla, že se v žádném případě netázala žalovaného na to, kdy tajemník čerpal přestávku na jídlo a oddech. Žalobkyně toliko v rámci repliky poukázala na skutečnost, že „pracovní doba“ a „doba pobytu na pracovišti“ se může lišit, což demonstrovala na jednoduchém příkladu přestávky na jídlo a oddech, v průběhu které se sice zaměstnanec může nacházet na pracovišti, avšak tato se nezapočítává do pracovní doby. Stejně tak si lze ovšem představit jiný příklad k demonstraci rozdílnosti pojmů „pracovní doby“ a „času dostavení se na pracoviště a jeho opuštění“, například služební cestu, kdy je pracovní doba počítána již od výjezdu z domu, avšak nejedná se o pobyt na pracovišti. Tvrdí-li tedy žalovaný, že žalobkyně nežádala o informaci o začátku a konci přestávky na jídlo a oddech, pak má pravdu. Stejně tak má pravdu v tom, že pokud zaměstnanec čerpá přestávku na jídlo a oddech, je pracovní doba pouze přerušena, nikoliv ukončena. Žalovaný však dle žalobkyně pomíjí, že se nedožadovala informace o tom, kdy tajemník čerpal přestávku na jídlo a oddech, nýbrž se dožadovala informace o tom, v kolik hodin se dostavil dne 25. 9. 2023 na pracoviště a v kolik hodin jej opustil, a dále se dožadovala informace, v kolik hodin tajemníkovi dne 25. 9. 2023 začala, a v kolik hodin mu téhož dne skončila pracovní doba, přičemž tato informace jí poskytnuta nebyla.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobkyně s tímto postupem výslovně souhlasila a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádřili se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
11. Soud připomíná, že žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 odst. 1 s. ř. s. se po bezvýsledném vyčerpání prostředků k nápravě nečinnosti ve správním řízení lze domáhat, aby v případě nečinnosti správního orgánu soud uložil příslušnému nečinnému správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Žalovaným je podle odst. 2 téhož ustanovení ten správní orgán, jenž má podle žalobního tvrzení povinnost

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozhodnutí vydat. Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.

12. Z práve uvedeného vyplývá, že v tomto řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé dílu druhého s. ř. s. se nelze domáhat uložení povinnosti vydat jakékoliv rozhodnutí či osvědčení, nýbrž jen těch rozhodnutí a osvědčení, která lze považovat za správní akty jako výsledky činnosti správních orgánů při výkonu veřejné správy. Zcela základním předpokladem pro uložení povinnosti správního orgánu vydat rozhodnutí či osvědčení je tedy skutečnost, že správní orgán je nečinný při vydání takových rozhodnutí nebo osvědčení ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s., tj. musí se jednat o materiální správní akt, kterým se zakládá, mění či závazným způsobem určuje veřejné subjektivní právo či povinnost, popř. jiným způsobem se zasahuje do právní sféry účastníka správního řízení. Dále je třeba mít na paměti, že v řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu je soud oprávněn zkoumat pouze to, zda v příslušné věci samé došlo ve stanovené lhůtě k vydání rozhodnutí nebo jestli vůbec takové rozhodnutí mělo být na žádost žalobce vydáno. To jinými slovy znamená, že soud není oprávněn posuzovat formální náležitosti již vydaných rozhodnutí a rovněž je vyloučeno, aby soud posuzoval, zdali měl správní orgán svým rozhodnutím či osvědčením žalobci vyhovět.
13. V této souvislosti soud podotýká, že v daném případě neshledal, že by žalobkyně nebyla aktivně legitimována k podání žaloby, a to s ohledem na skutkové a právní okolnosti případu. Rovněž tak soud neshledal naplnění podmínek, aby předmětnou žalobu z jiných důvodů odmítl, popř. řízení o ní zastavil. V daném případě žalobkyně bezvýsledně vyčerpala prostředek ochrany proti nečinnosti, neboť dne 18. 10. 2023 podala stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace, která byla rozhodnutím Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 14. 12. 2023, č. j. KUUK/179486/2023, zamítnuta a postup žalovaného byl potvrzen.
14. Z obsahu předložené spisové dokumentace soud zjistil, že žalobkyně dne 5. 10. 2023 dodala do datové schránky žalovaného nedatovanou žádost o poskytnutí informace, ve které žádala o informaci o tom, „*v kolik začínala a v kolik končila pracovní doba Mgr. P. Ch. (pan tajemník) dne 25. 9. 2023, a dále, v kolik hodin se dne 25. 9. 2023 dostavil na pracoviště a v kolik hodin jej opustil.*“
15. Na takto formulovanou žádost o poskytnutí informací žalovaný odpověděl dopisem ze dne 17. 10. 2023 tak, že „*tajemník má pružnou pracovní dobu, dne 25. 9. 2023 bylo pondělí a pro tento den je stanovena pevná část pracovní doby od 8:00 hodin do 15:00 hodin, volitelný počátek pracovní doby je v době od 6:00 do 8:00 hod., volitelný konec pracovní doby je od 15:00 do 18:00 hodin. Dne 25. 9. 2023 se dostavil na pracoviště v 6:45 a opustil je v 19:27.*“
16. Soud poznamenává, že mezi účastníky není sporu o tom, že žalovaný odpověděl na to, že se tajemník na pracoviště dostavil v 6:45 hodin a opustil jej v 19:27 hodin. V tomto směru žalobkyně nijak nezpochybňuje, že jí byla tato část požadované informace poskytnuta.
17. Žalobkyně se však domnívá, že jí žalovaný neposkytl úplnou informaci o tom, kdy tajemníku městského úřadu začínala a kdy mu končila pracovní doba.
18. Podle § 85 odst. 1 zákoníku práce pružné rozvržení pracovní doby zahrnuje časové úseky základní a volitelné pracovní doby, jejichž začátek a konec určuje zaměstnavatel. Podle odst. 2 téhož zákona v základní pracovní době je zaměstnanec povinen být na pracovišti. Dle odst. 3 stejného zákona v rámci volitelné pracovní doby si zaměstnanec sám volí začátek a konec pracovní doby. Celková délka směny nesmí přesáhnout 12 hodin.
19. Ze srovnání pracovního režimu, kdy zaměstnavatel určí rozvrh pracovní doby do směn s pevným začátkem a pevným koncem směny (srov. § 81 odst. 1 zákoníku práce) a pracovního

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

režimu s pružným rozvržením pracovní doby, je zřejmý první rozdíl; při pružném rozvržení pracovní doby si zaměstnanec sám volí, v určených mezích, rozvrh pracovní doby. Druhým rozdílem je, že při pružném rozvržení pracovní doby neplatí definice práce přesčas podle § 78 odst. 1 písm. i) zákoníku práce jako pro pracovní režim s pevně stanoveným začátkem a koncem směny. Při pružném rozvržení pracovní doby si začátek a konec směny volí zaměstnanec, a proto je při tomto pracovním režimu stanovena práce přesčas v § 98 odst. 1 zákoníku práce tak, že se při uplatnění pružného rozvržení pracovní doby zjišťuje vždy jako práce nad stanovenou týdenní pracovní dobu a nad základní pracovní dobu. Platí zde rovněž, že práce přesčas je nařízena zaměstnavatelem nebo s jeho souhlasem. Chybí však kritérium rámce rozvrhu pracovních směn (srov. KOTTNAUER, A., GOGOVÁ, R., GRITZEROVÁ, K., HOCHMAN, J., ULEHOVÁ, H. *Zákoník práce: Komentář*. [Systém ASPI]. Nakladatelství Leges. ASPI_ID KO26212006CZ).

20. Soud je pak toho názoru, že žalovaný poskytl žalobkyni i informaci o tom, kdy tajemníkovi městského úřadu dne 25. 9. 2023 začala a skončila pracovní doba. Z odpovědi žalovaného ze dne 17. 10. 2023 je totiž zřejmé, že tajemník městského úřadu se dne 25. 9. 2023 na pracoviště dostavil ve volitelném počátku pracovní doby, který byl u žalovaného stanoven v rozmezí od 6:00 do 8:00 hodin, v 6:45 hodin. Právě v 6:45 hodin byl tedy začátek pracovní doby tajemníka městského úřadu. Z odpovědi žalovaného ze dne 17. 10. 2023 zároveň plyne i konec pracovní doby tajemníka dne 25. 9. 2023, neboť volitelný konec pracovní doby na tento den byl u žalovaného stanoven nejpozději v 18:00 hodin. Jestliže pak tajemník opustil pracoviště až v 19:27 hodin, pracovní doba mu skončila v 18:00 hodin. Čas od 18:01 do 19:27 hodin, než tajemník opustil pracoviště, již nelze započítat do pracovní doby, neboť ta skončila právě v 18:00 hodin; uvedené časové rozmezí, kdy tajemník setrval na pracovišti, lze označit za dobu pobytu na pracovišti, která se však nezapočítává do pracovní doby tajemníka, protože z odpovědi žalovaného ze dne 17. 10. 2023 je zároveň zjevné, že nešlo o práci přesčas nařízenou zaměstnavatelem.
21. Soud tak uzavírá, že z celkového kontextu odpovědi žalovaného ze dne 17. 10. 2023 je zjevné, že pracovní doba tajemníka dne 25. 9. 2023 začala v 6:45 hodin a skončila nejpozději v 18:00 hodin. Pracovní doba tajemníka tak předmětný den trvala 10 hodin a 45 minut (při započtení přestávek na jídlo a oddech).
22. Pokud jde o argumentaci žalobkyně, že pracovní doba může plynout i v případě např. pracovní cesty nebo home office, soud zdůrazňuje, že u pracovních cest a tzv. home office se pružné rozvržení pracovní doby neuplatní [srov. § 85 odst. 5 písm. a) a f) zákoníku práce], neboť v těchto případech platí pro zaměstnance předem stanovené rozvržení týdenní pracovní doby do směn, které je zaměstnavatel pro tento účel povinen určit (srov. § 85 odst. 6 zákoníku práce). Z odpovědi žalovaného na žádost o poskytnutí informace ze dne 17. 10. 2023 tak mj. implicitně vyplývá, že tajemník městského úřadu dne 25. 9. 2023 nevykonával práci v rámci tzv. home office ani že nebyl na celodenní pracovní cestě, neboť v takovém případě by pracovní doba tajemníka musela být uvedena dle předem stanoveného rozvržení pracovní doby do směny. Argumentace žalobkyně pracovní cestou nebo výkonem práce tajemníka v rámci tzv. home office je v posuzované věci nepřipadná.
23. Soud zdůrazňuje, že žalobkyně svou výše citovanou žádost o poskytnutí informace formulovala dostatečně jasně a srozumitelně, což ostatně sama žalobkyně uvádí i ve svých vyjádření učiněných v rámci tohoto soudního řízení. Za takové situace tedy nebyl žalovaný jako povinný subjekt dle § 14 odst. 5 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, povinen vyzývat žalobkyni k upřesnění její žádosti o poskytnutí informace. Ani v její stížnosti na vyřizování informace ze dne 18. 10. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

2023 nejsou požadovány žádné další informace nad rámec její žádosti o informaci; ve stížnosti toliko zdůraznila, že jí nebyla informace o začátku a konci pracovní doby tajemníka poskytnuta a doplnila, že pracovní doba a doba strávená na pracovišti se může lišit (typicky v případě home office, služební cesty, vyřizování záležitostí v místě mimo pracoviště atd.). Ve stížnosti ze dne 18. 10. 2023 tak žalobkyně toliko nesouhlasila s tím, že jí byly žalovaným poskytnuty všechny požadované informace a doplnila argumentaci o odlišnosti pojmů pracovní doba a doba strávená na pracovišti. Nelze tak ani hovořit o tom, že by žalobkyně ve stížnosti ze dne 18. 10. 2023 rozšířila či upřesnila svou žádost o poskytnutí informací, neboť požadovala poskytnutí stále stejných informací. Ostatně Krajský úřad Ústeckého kraje rozhodnutím ze dne 14. 12. 2023, č. j. KUUK/179486/2023, které nabylo právní moci dne 17. 12. 2023, zamítl stížnost žalobkyně ze dne 18. 10. 2023 a postup žalovaného potvrdil. Z uvedeného tudíž plyne, že není pravdivé tvrzení žalobkyně, že nadřízený orgán žalovaného na její stížnost ze dne 18. 10. 2023 nereagoval.

24. Soud proto shrnuje, že žalovaný poskytl žalobkyni všechny požadované informace v její žádosti doručené žalovanému dne 5. 10. 2023, která byla jasně a srozumitelně specifikována, a to v rozsahu odpovídajícímu tomu, jak žalobkyně svou žádost o informace formulovala. Žalovaný tak vyčerpal předmět žádosti žalobkyně o poskytnutí informace. Soud tudíž neshledal, že by žalovaný byl při vyřizování žádosti o poskytnutí dané informace, kterou žalobkyně doručila žalovanému dne 5. 10. 2023, nečinný.
25. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 81 odst. 3 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
26. O nákladech řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. U žalovaného se musel zabývat soud tím, zda náklady, které měl žalovaný v soudním řízení z toho důvodu, že byl zastoupen advokátem, byly vynaloženy důvodně (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Při této úvaze vyšel soud z nálezů Ústavního soudu ze dne 14. 9. 2010, sp. zn. III. ÚS 1180/10, a ze dne 23. 11. 2010, sp. zn. III. ÚS 2984/09, které dospívají k závěru, že orgány veřejné moci s dostatečným materiálním a personálním vybavením a zabezpečením jsou schopny kvalifikovaně hájit svá rozhodnutí, práva a zájmy, aniž by musely využívat právní pomoci advokátů. Městský úřad má k plnění svých pravomocí, jakož i výkonu jiných práv, specializované orgány a odborný aparát. U žalovaného, který je městským úřadem města velikosti Roudnice nad Labem (obec s rozšířenou působností), lze očekávat, že jeho orgány budou schopny kvalifikovaně obhajovat svá rozhodnutí či jiné úkony před soudem a argumentovat v jejich prospěch. Náklady vynaložené na zastoupení advokátem tak nebyly v soudním řízení vynaloženy účelně. Soud proto výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému nevznikly náklady řízení přesahující rámec jeho běžné činnosti, resp. tyto náklady nebyly účelně vynaloženy.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 17. června 2024

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.